

tendència contrària a Síria, aprofitant l'estiu, han anat a l'estranger per protegir-se d'amenaces o possibles atacs. El parlament resta tancat des de fa mesos i les institucions estatals han quedat gairebé paralitzades. El musulmà sunnita Fuad Siniora, que havia estat un dels homes de confiança del malaurat primer ministre Rafik Hariri, va poder formar govern gràcies a la majoria parlamentària obtinguda a les eleccions de l'any 2005 i també al suport dels Estats Units, França i la resta de països occidentals. Siniora s'enfronta des de fa mesos a la dura oposició de Hezbollah i dels seus aliats, com els cristians del general Michel Aoun. Aquests partits, considerats pro-sirians, volen formar un govern d'unitat nacional.

Paràlisi política. La dimissió de sis ministres de Hezbollah, en desacord amb la formació d'un tribunal internacional per a jutjar els responsables de l'assassinat de Hariri, s'ha barrejat amb tot un seguit de circumstàncies que enterboleixen la vida política libanesa, com les ingerències de Síria o la polèmica per la neteja de diner negre, cosa que ha portat el país a una crisi permanent. En un país de règim confessional, on tot el poder es distribueix segons la importància de les comunitats musulmana i cristiana, el govern no compta amb cap representant de la comunitat xiïta, la més nombrosa. Aquesta gravíssima situació empitjora encara més en vista de la incertesa que representa la proximitat de les eleccions presidencials que s'haurien de fer el mes de setembre. Si ningú no va poder preveure la guerra de l'estiu passat, en canvi, sí que era segur que a partir de la tardor havien de sorgir els problemes de la postguerra. El Líban continua sofrint la manca d'equilibri polític. Situat a cavall d'Orient i d'Occident, el país no pot deixar-se arrossegar per una sola temptació. Després de quinze anys de pau, des de 1990 al 2005, període d'una humiliant tutela siriana, els libanesos tornen a ser simples joguines dels poders que els sobrepassen i que els converteixen en les víctimes fàcils de la història.

Tomàs Alcoverro
Beirut

“El poble i l'economia del Líban tenen una gran capacitat de resistència”

Jihad Azour és el ministre de Finances del Líban i un dels principals homes de confiança del primer ministre Fuad Siniora. En aquesta entrevista Azour fa balanç de l'estat de la reconstrucció del país un any després del conflicte bèl·lic que l'estiu de l'any passat va portar el Líban a una greu crisi econòmica.

Jihad B. Azour (Denniyeh, Líban, 1964) respon al perfil clàssic de l'elit libanesa. Doctorat en Finances Internacionals al prestigiós Institut d'Études Politiques de París, i amb un domini perfecte del francès i l'anglès, aquest cristià maronita de només 43 anys es convertí al juliol del 2005 en un dels ministres de Finances més joves de la història del Líban. A diferència del seu oncle, un conegut polític que va assumir la cartera d'Afers Estrangers al darrer govern de Rafik Hariri, el perfil d'Azour s'apropa més al d'un tecnòcrata. Després d'haver passat per diverses empreses de consultoria, el 1999 fou nomenat assessor personal de Fuad Siniora, que aleshores era ministre de Finan-

ces. Ocupà aquest càrrec d'assessor durant prop de cinc anys i això el catapultà al capdavant del ministeri quan Siniora va esdevenir primer ministre. La guerra de l'estiu passat va situar Azour en una posició clau dins el govern: s'encarregà de negociar amb la comunitat internacional el finançament de la reconstrucció del país. I aquesta és la raó que el va portar a Washington ara fa poques setmanes.

—En quina situació es troba el procés de reconstrucció del vostre país?

—En una fase molt avançada. El govern hi ha treballat molt eficientment. Dos mesos després de la guerra ja havíem restablert els serveis públics bàsics com l'aigua o l'electricitat. Avui, la majoria de les infraestructures ja han estat reconstruïdes, o s'hi treballa. Per exemple, aquest estiu esperem haver reconstruït els 86 ponts destruïts.

—No obstant això, immediatament després de la guerra semblava que Hezbollah us passava la mà per la cara...

—És equivocat de mirar-se el procés de reconstrucció com una competició entre el govern i Hezbollah. Hem fet accions més aviat complementàries. És normal que Hezbollah proporcioni ajudes a les poblacions del sud, on tenen un gran suport. Però la qüestió de les infraestructures ha estat assumida íntegrament pel govern.

—Com valoreu el compromís de la comunitat internacional en el procés de reconstrucció del Líban?

—No ens podem pas queixar. La cimera d'Estocolm acabà amb la promesa de la concessió d'uns 900 milions de dòlars en uns terminis que es van complir. A part això, els països àrabs, sobretot els del Golf,

ens van lliurar immediatament després del conflicte uns fons per valor de 1.500 milions de dòlars, que vam destinar preferentment a ajudar les famílies afectades per la guerra. De les 100.000 que es van quedar sense casa arran del conflicte, unes 65.000 ja han rebut l'ajut del govern.

—Quines conseqüències ha tingut la guerra en l'economia del país?

—Devastadores. Del juny de 2005 al juny de l'any passat el país creixia un 6%. En canvi, el segon semestre vam registrar un creixement negatiu. Els principals sectors afectats foren el turisme i l'agricultura. Es van llençar més d'un milió de bombes raïm que han impedit que molts camperols hagin pogut tornar a treballar. El govern prepara accions legals per demanar que Israel repari totes aquestes pèrdues.

—Creieu que l'economia podrà recuperar aviat el ritme de creixement d'abans de la guerra?

—Sí, perquè el poble i l'economia del Líban tenen una gran capacitat de resistència. Ara un dels aspectes més preocupants és la fuga de cervells que hem tingut l'últim any. Milers de joves han emigrat als països del Golf en cerca de seguretat.

—Quines són les principals reformes econòmiques que necessita el Líban?

—Hem dissenyat un pla de reformes econòmiques ambiciós. I ho hem fet en col·laboració amb la comunitat internacional, que a la conferència de donants de París del desembre ens va prometre uns 7.600 milions de dòlars en crèdits tous i ajudes. Els eixos principals són la privatització de diverses empreses públiques, la liberalització de sectors clau, com ara l'elèctric, i una reforma tributària que permeti d'augmentar els recursos de l'estat sense perjudicar la capacitat productiva de les nostres empreses.

—I en l'àmbit polític, quines conseqüències ha tingut el conflicte?

—Sobretot, augmentar l'extremisme entre alguns sectors de la població. Dels 1.200 morts i 4.000 ferits, cap a un 70% foren dones i nens. Això demostra fins a quin punt l'ofensiva fou un fracàs estrepitós. En aquest context de frustració i radicalització, és molt important que siguem capa-

ços de recuperar l'economia i crear llocs de treball.

—Des de fa quatre mesos hi ha un conflicte polític seriós entre govern i oposició. Hi ha un risc real d'una nova guerra civil al Líban?

—Es un escenari possible, però no probable. Després de quinze anys de guerra civil, la pau arribà gràcies al diàleg polític. En aquest país és impossible de guanyar una guerra civil. Cap de les parts o comunitats no pot derrotar les altres. Per moltes manifestacions que faci l'oposició, no en traurà res. Aquest conflicte només es pot resoldre si hi ha un compromís entre les parts, que no hauria pas de debilitar l'estat ni la democràcia libaneses.

—Les resolucions de l'ONU inclouen el desplegament de l'exèrcit al sud i el desarmament de Hezbollah.

Fins a quin punt s'han complert, aquests objectius?

—Per primera vegada en trenta anys, l'exèrcit controla el sud del país, en cooperació amb els cascos blaus. És un canvi fonamental per a l'estat. El desarmament de Hezbollah és una qüestió interna, que ha de formar part de l'acord que posi fi al conflicte actual. Tanmateix, el govern compleix els compromisos que adquirits aquest estiu a Roma sobre aquesta matèria.

—Malgrat això, Israel ha denunciat que Hezbollah no solament no es desarma, sinó que es rearma a la frontera de Síria...

—Això són rumors infundats. Israel no ha presentat ni una sola prova d'aquestes acusacions.

*Ricard González
Washington*